

(Βαμβάκ. Πήλ.) Ἡπ. (Δωδών.) Μακεδ. (Κοζ.) ῥ'ναική-
σιος Θράκ. (Ἀκαλάν. Πύργ.) ῥ'νικήσιους Ἡπ. (Δωδών.
Ζαγόρ. Κουκούλ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Ἀκαλάν. Ἀδρια-
νούπ. Καρωτ. Σουφλ.) Μακεδ. (Καστορ. Χαλκιδ.) ῥ'νιτσή-
σους Μ. Ἀσία (Κυδων.) ῥ'νιτσήσους Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ήσιος.

1) Ὁ ἀνῆκων ἢ προσιδιάζων εἰς γυναῖκα, ὁ γυναικεῖος
ἐνθ' ἄν. : Κάλτισες γυναικήσιες Θράκ. (Σαρεκκλ.) Γυναι-
κήσια ροῦχα Βιθυν. Ῥ'ναικήσια ὀνόματα Θράκ. (Ἀκα-
λάν.) Ἡ γυναῖκα κουντά 'ς τὰ ῥ'νικήσια τὰ λόγια τ'ς
λέει καμμιὰ φουρά καὶ κανέναν σουστὸν λόον Θράκ. (Ἀ-
δριανούπ.) Φτεάνου ῥ'ν'κήσα ροῦχα Μακεδ. (Κοζ.)
Ἡ Σούλα ἢ καπιλοῦ ἔφκεσαν καπέλα ῥ'νικήσα Ἡπ. (Κου-
κούλ.) Τὰ γυνικήσα ροῦχα εἶναι τώρα γέτ'μα (=ἔτοιμα)
Μακεδ. (Ἀηδονοχ.) Γυναικήσια τσουρέπια εἶναι καὶ χρε-
ιάζονται νὰ τὰ πλέξῃς μὲ πλουμῖδια (τσουρέπια=κάλτσες)
Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.) Τοῦ κέντ'μα εἶναι ῥ'νικήσια δ' λειὰ
Θράκ. (Καρωτ.) Τοῦ φιλι πού μου ὅσσε εἶναι γυναιτσήσο
Ἀντίπαρ. Βγήκε ἀπὸ τ' γυνικήσια τ' βόρτα τ'ς ἐκκλησιάς
Ἡπ. (Κουκούλ.) Μό' χνότου ῥ'νιτσήσου νὰ ἦκ'γι, γέν'δον
θιογὸ Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Τὸ βασιλόπουλο βάνει ροῦχα γυ-
ναιτσήσια τσαὶ γένεται καλογριά (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Ἐ-
χεις ὅλη τὴ χάρη τὴ γυναικήσια Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. Κι ὁ
πόνος του ξέσπασε 'ς ἓνα κλάμα γυναικήσιο ἀδιάκοπο
Κ. Παρορ., ἐνθ. ἄν. || Φρ. Γυναικήσια λόγια (ἀνόητοι, ἀνει-
λικρινεῖς λόγοι) Ἡπ. Κύθν. Γυναικήσιες δουλιές (ἀδέξιοι)
Ἡπ. (Ἰωάνν.) Γυνικήσια ρακή (ἐπειδὴ ἔχει γλυκεῖαν γεῦ-
σιν) αὐτόθ. Γυνικήσις ἀρρώστιες (ἀφροδίσια νοσήματα)
Ἡπ. (Δωδών.) Ῥ'νιτσήσα καμώματα (ἀνόητοι τρόποι ἢ
πράξεις). Μ. Ἀσία (Κυδων.) Γυναικήσια πράματα (συνών.
μὲ τὴν προηγούμεν.) Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) || Ἄσμ.

Σεβντάδες εἶναι δώδεκα, εἶναι κ' ἓνας περισσῖος,
σὰν ὁ σεβντᾶς τῶν κοριτσιῶν δὲν εἶν' ὁ γυναικήσιος
Ἡπ. (Τσαμκντ.)

Ἐγὼ πααίνου 'ς τὰ κοριτσία, | ντύσ'τι μι ῥ'νικήσια ροῦχα
Θράκ. (Σουφλ.) Συνών. γυναικεῖος Α1, γυναι-
κήσιμος, γυναικικός, γυναικίστικος. Ἀν-
τίθ. ἀνθρωπήσιμος, ἀνθρωπήσιος, ἀνθρω-
πινός 4, ἀντρήσιος, ἀντρίκειος 1. 2) Τὸ
οὐδ. ὡς οὗσ., ὁ ἐν τῷ νὰ ῥ'ναικωνίτης Ἡπ. Ζαγόρ. Μακεδ.
(Χαλκιδ.) Συνών. γυναικαρεῖο 1, γυναικεῖο
(εἰς λ. γυναικεῖος Β1), γυναικίδι, γυναι-
κίτης, γυναικοστασίδι, γυναικωνίτης,
γυναικωτίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυναικω-
τός 5).

γυναίκι τό, Ἑρεικ. Ὁθων. ὕναίκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὗσ. γυναικίον.

Ἡ μικρόσωμος γυνὴ ἐνθ' ἄν. : Εἶδα κατακαμένο ὕναί-
κι 'τονε κ' εὐτό! ἀδύνατη, κακὴ, ἀσκημούτσικη Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Ἐτοῦτα τὰ γυναῖκια ἔτσι τὰ κάνουνε Ἑρεικ.
Συνών. γυναικάκι 1, γυναικάρι, γυναι-
κίτσα 1, γυναικίτσι, γυναικούδα, γυναι-
κουδάκι, γυναικούδι, γυναικούλα 1.

γυναικιά ἡ, Δ. Κρήτ. γεναιτδιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) Ἡ ἀδεξιότης, ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικὸς ὡς πρὸς τὸ
νὰ πράττῃ ἔργα ἀρμόζοντα εἰς ἄνδρα Δ. Κρήτ. : Μ' οὐλῇ
τὴ γυναικιά μου, νὰ 'χα πρᾶμα τουφέκι, ἤθελε τοῦ παίξω

νὰ τοῦ δείξω 'γώ. 2) Ἡ δεξιότης τῆς γυναικὸς περὶ τὰς
γυναικεῖας ἀσχολίας Κύπρ. : Ἄσμ.

Ἦτουν σωστή τθαὶ πρωτινὴ ἐμέν' ἢ γεναιτδιά μου,
ὡς τὸ βελόνιν ἔκαμα τ' ἀντξεία τθαὶ τὰ προιτδιά μου

γυναικίδι τό, ἐνιαχ. ῥ'ναικίδ' Θεσσ. (Τρίκερ.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. γυναικα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίδι.

Τὸ διὰ τὰς γυναικας προωρισμένον μέρος τοῦ ναοῦ, ὁ
γυναικωνίτης ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικεῖος Β1.

γυναικίζω Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ. Σαμαρ. Χαλκιδ.) Νί-
συρ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ.
Κρώμν. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Βάιγ.
Πρω. Δημητρ. ὕναικίζω Πόντ. (Σταυρ.) ὕναιτσίζ-ζω Κάσ.
γεναιτδίζ-ζω Κῶς κ.ά. ῥ'νικίζου Θεσσ. (Δομοκ.) Παρκα.
ἐγυναικίζ'να Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Σταυρ.) Ἀόρ.
ἐγυναικίσα Πόντ. (Ὀφ.) Ἀπαρ. γυναικίζ'ναι Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. γυναικίζω.

1) Φέρομαι ὡς γυνή, μιμοῦμαι τοὺς τρόπους καὶ τὴν
ἐμφάνισιν τῶν γυναικῶν, ἔχω ἥθος γυναικὸς, ἐπὶ ἀνδρῶν
Θεσσ. (Δομοκ.) Κάσ. Κῶς κ.ά. : Κακὰ ποὺ γεναιτσίζ-ζει
φτοσιά! (πολὺ ποὺ γυναικοφέρνει αὐτὸς ἐδῶ) Κῶς Ὑναι-
τσίζ-ζει τὸ κακόμοιρο, μισοῦναικο εἶν-ναι Κάσ. Δὲν εἶναι
καλὰ 'ς τοὺν ἄντρα νὰ ῥ'νικίξῃ Δομοκ. (Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.
Πβ. Ἀριστοφ., Θεσμ., 268 «ἦν λαλῆς δ' ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικεῖς εὐ καὶ πιθανῶς»). Συνών. γυναικοφέρω.

β) Μεταμορφοῦμαι εἰς γυναῖκα μεταβάλλων τὴν ἀνδρικήν
ἐμφάνισιν Νίσυρ. : Ἄσμ.

Τὰ γένεια δὲλ λυπᾶται καὶ μβεομβερίζ-ζεται,

τὴ νιότη δὲλ λυπᾶται καὶ γυναικίζ-ζεται

καὶ πιάν-νει μαξελ-λάφριν γαὶ βάλ-λει το κοιλ-λιά,

καὶ δυὸ χρυσὰ μανδήλια καὶ βάλ-λει τα βυζ-ζιά

2) Ἐνεργ. καὶ μέσ., νυμφεύομαι Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ.
Σαμαρ. Χαλκιδ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Κερασ.
Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) —
Λεξ. Βάιγ. : Ἐγυναικίσα κ' ἐπῆρα ἓναν ὁμορφον κορίτσ'
Τραπ. Ἐναν παλληκάδ' ἐθέλεσεν νὰ ἐγυναικίξεν κ' ἐπῆεν
ἐφαλάφεσεν ἓναν δύο κορίτσια (ἐφαλάφεσεν=ἐψηλάφησεν=
ἀνεζήτησε) Χαλδ. Ἀς τ' ἐγυναικ'σεν ὁ παιδάς, ἐνέσπαλεν
τὴ μεῖχανέν καὶ τὰ χαρτία (ἀφ' οὗτου ἐνυμφεύθη ὁ νέος,
ἐλησμόνησε τὸ ταβερνεῖον καὶ τὸ χαρτοπαίγνιον) Οἶν.
Ὁ εἷνας ἀδελφὸς μ' ἐγυναικίσειν κι ἄλλος ἐν' ἀγυναικίστος
Κερασ. Ἐκί θέλω νὰ ὕναικίζω (δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ)
Σταυρ. Ἐκ' ἐγυναικ'σεν (δὲν ὑπανδρεύθη, ἐπὶ ἀνδρὸς) Ἀν-
τρεάντ. Νικόλας ἐγυναικ'σε καὶ πῆρεν τὴν Ἐλένεν Σάντ.
Ὑναικίξ' δύο φορεῖς (νυμφεύεται δύο φορές) Ἀντρεάντ.
|| Γνωμ. Ἀπὸ πονηροῦ π' ἔφαεν καὶ μικρὸς π' ἐγυναικ'σεν,
καμμιάν κ' ἐκομπῶθεν (ὅποιος ἔφαγε ἀπὸ τὸ πρῶν καὶ ὅ-
ποιος παντρεύτηκε μικρὸς δὲν μετάνοιωσε, ἐπὶ τῶν ἐνερ-
γούντων ἐγκαίρως. Πβ. τὸ «ἢ μικρὸς μικρὸς παντρεύου
ἢ τρανὸς καλογερέψου») Σαντ. Χαλδ. Πρῶτον βούκαν π'
ἐρπαξεν καὶ μικρὸς π' ἐγυναικίξεν, καμμιάν κ' ἐκομπῶθεν
(συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Κερασ. Μικρὸς π' ἐγυναικ'σεν,
καμμιάν κ' ἐκομπῶθεν (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Κοτύωρ.
|| Ἄσμ.

Ἐγὼ ἀδὰ 'ς σὸν κόσμον ἐγυναικίσα

κ' ἐπῆρα φραγκοπούλα κ' ἔτον μάγισσα

Πόντ.

Δὲ σοῦ 'λιγα 'γώ, γιέ μ', δὲ σοῦ παραγιλοῦσα,

γιέ μου, πᾶρι γυναῖκα, γιέ μου, νὰ γυναικίσης

Καστορ.

Γιέ μου, γιέ μου γυναικίσσον, | γιέ μου, γιέ μου, πᾶρ
γυναῖκα

Σαμαρ.

Λεμόνι, λειμονάκι μου, θέλω νὰ γυναικίσω
Ἡπ. β) Μετβ., νυμφεύω τινὰ Πόντ. (Ἱμερ. Κοτύωρ.
Κρώμν. Ὁφ. Τραπ.): Ἐγυναικ'σα τὸ γιό μ' Τραπ. || Ἄσμ.

Βάλλω τὰ χέρά μ' ἔς σὸν κόλφο μ', κάθουμαι καὶ ροννίζω,
ἐμὲν ἡ μάνα μ' εἶπε με ἐσὲν ἢ γυναικίζω
(ροννίζω=σκεπτομαι) Κρώμν. Συνών. παρτιρεύω.

γυναίκοις ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ.ά.) γυναι-
κοῖς Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γυναικίκοις. Διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν
τοῦ τόνου βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 2,125 κέξ.

Ὁ ἀνήκων, ὁ προσιδιάζων εἰς γυναῖκα, ὁ τῆς γυναικὸς
ἐνθ' ἄν. : Τὰ γυναικίκα τὰ λώματα (τὰ γυναικεῖα φορέματα)
Τραπ. *Γυναικίκα παπούτσια* Πόντ. Τὰ γυναικίκα λόγια
(ἄνευ σοβαρότητος, ἀναξιόπιστα) Τραπ. Ὁ σὰ γυναικίκα
τὰ δουλείας μὴ ταράσσει (=μὴν ἀναμειγνύσσει εἰς τὰς γυ-
ναικεῖας ὑποθέσεις) Τραπ. || Ἄσμ.

*Γυναικίκοις ὁ πόλεμος, γυναικίκοις ὁ κοῦρσον
καὶ κορ'τσιανὸν ἐν τὸ σπαθίν, ἐν τὸ κόφτ' ἐμπροσθί σου*

Κερασ. β) Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐς., γυναικεῖα ἐνδύματα Πόντ.
(Τραπ.): Ἄσμ.

Ἐλα, νιέ μ', ἃς λέγω σε μεγάλον δᾶρμενείαν,
ἔλα, φέρει γυναικίκα, δκεπάγ' Τραπεζουνταίκα
(δᾶρμενείαν = διερμηνείαν = συμβουλήν, δκεπάγ' = σκεπά-
σου). Συνών. γυναικεῖος Α1, γυναικίσιος,
γυναικίσιμος, γυναικίστικος. Ἀντίθ. ἀ-
γορεύκοις, ἀγορεύτικος, ἀγορήσιος, ἀ-
γορήστικός, ἀνθρωπήςσιμος, ἀνθρωπής-
σιος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρήσιος, ἀντρί-
κειος, ἀντρίκος 1.

γυναικίλα ἢ, Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. ῥ'νιτίλα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γυναικίκα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίλα.

Ὁσμὴ γυναικεῖας σαρκὸς ἐνθ' ἄν. : *Μυρτίζει γυναικίλας*
Ἀθῆν. Δὲ βουροῦν νὰ κοῦλ'θήσιν, σὰ δὲ μυρτίζ' ἡ θάλασσα
ῥ'νιτίλα Λέσβ. Συνών. γυναικέα.

γυναικίσμαν τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) ὑναίκισμαν Πόντ. (Νικόπ.) γυναικίγμαν Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυναικίζω. Πβ. καὶ τὸ εἰς Σομ. γυναι-
κίσμα.

Ἡ μετὰ γυναικὸς σύζευξις, ἐπὶ ἀνδρός, ἐνθ' ἄν. : Ὁ σὸ
γυναικίσμαν καὶ κά, χιτών' τ' ὥτιά τ' (=ὅταν γίνεται λόγος
περὶ γάμου, τεντώνει τὰ ἀφτιά του) Κοτύωρ. Πβ. ἀντρί-
σμαν.

γυναικίστικα ἐπίρρ. Κρήτ. (Ἀρχάν. Νεάπ.) Πόντ.
(Οἶν.)—Λεξ. Δημητρ. ὑναικίστικα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ὑναι-
τδίστικα Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. κ.ά. γεναικίστικα Ρόδ. κ.ά.
γεναιτδίστικα Ρόδ. κ.ά. ἐνιτδίστικα Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυναικίστικος. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Κατὰ γυναικεῖον τρόπον, ὡς συνηθίζεται ὑπὸ τῶν γυ-
ναικῶν ἐνθ' ἄν.: *Γεναικίστικα καβαλ-λ' ἰκῶ* Ρόδ.

Συνών. γυναικᾶτα, γυναικεῖα, γυναικί-

σια, γυναικίτικα. Ἀντίθ. ἀντρίκεια 1,
ἀντρίστρικά.

γυναικίστικος ἐπίθ. Κρήτ. (Ἀρχάν. Βιάνν. Σέλιν.
κ.ά.) Μῆλ. Πάρ. (Νάουσ.) Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.)
Τῆλ. Χίος (Βροντ.)—Λεξ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ. γεναικίστι-
κος Ρόδ. γυναιτσίτικος Κάρ. (Ἀλικαρνασσ.) γυν'κίστικος
Λυκ. (Λιβύσσ.) ῥ'νικίστικος Λυκ. (Λιβύσσ.) γεναιτδίστικος
Κῶς Ρόδ. κ.ά. ὑναικίστικος Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ὑναι-
τδίστικος Κάσ. Θηλ. ὑναικίστικια Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γυναικίκα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίστικος. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς γυναῖκα ἐνθ' ἄν. : *Γυναικίστι-
κα ὀνόματα* Πάρ. (Νάουσ.) Ἐφόρει ὑναικίστικα ροῦχα
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σὰ ὑναικίστικια ἢ ἡ φωνὴ δὸν αὐτόθ.
Ἀολο κρασί, ὑναικίστικο (ἄγνός γλυκὺς οἶνος, τὸν ὁποῖον
πίνουν αἱ γυναῖκες) Κάρπ. *Γεναικίστικη ἐκκλησίᾳ* (ὁ γυναι-
κωνίτης, εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀντρίστην, τὸν κυ-
ρίως ναὸν) Ρόδ. Σκίζει τὰ ροῦχα τοῦ Γιάννη ἔς τὰ στήθια κ'
εὐθὺς ἐφανήκανε τὰ βυζιά δὸν ποὺ ἦτανε γυναικίστικα
(ἐκ παραμυθ.) Μῆλ. || Φρ. ῥ'νικίστικις κουβέντις (κουφοί,
ἀνόητοι λόγοι) Λυκ. (Λιβύσσ.) || Παροιμ. *Γυναικίστικη*
ξεφάδωση, ξεχωμάτωση (ἐπὶ μὴ σπουδαίου γεγονότος,
ἐπειδὴ ἡ διασκέδασις εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης εἶναι ἀσή-
μαντος συγκρινομένη πρὸς τὴν διασκέδασιν, ἡ ὁποία γίνε-
ται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ) Κρήτ. (Σέλιν.) β) Τὸ οὐδ.
πληθ. ὡς οὐς., γυναικεῖα ἐνδύματα Κρήτ. (Ἀρχάν. Βιάνν.
κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) Τῆλ. : Ἄσμ.

*Νὰ βάλῃς γυναικίστικα, ν' ἀλλάξῃς τὴ θεωρίᾳ σου,
νὰ πάῃς ν' ἀδικουρουνᾶς σὰν καὶ δικολογία σου*
(ν' ἀδικουρουνᾶς=νὰ κτυπᾷς τὸ ρόπτρον τῆς θύρας) Μάν.

Καὶ βάνει γυναικίστικα τὰ ἴδια τὰ δικά τῆς
καὶ πάει καὶ τσῆ κουρκουνᾶ ἀντὶς δικολογία τῆς
(τὰ ἴδια τὰ δικά τῆς = ἐνν. σὰν τὰ δικά τῆς ροῦχα, κουρ-
κουνᾶ=κτυπᾷ τὸ ρόπτρον τῆς θύρας) Ἀρχάν. Πβ. ἀν-
τρίσττικός 1β.

γυναικίτης ὁ, Θήρ. Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κρήτ. (Βιάνν.
κ.ά.) Νάξ. (Βόθρ.) Νίσυρ. Πόντ. (Οἶν.) Ὑδρ. κ.ά.—Λεξ.
Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γυνι-
κίτης Λυκ. (Λιβύσσ.) γεναικίτης Βιθυν. (Νικομήδ.) Κύπρ.
γεναιτζίτης Κύπρ. ὑναικίτης Πόντ. (Ἰνέπ.) γυναικίτι τό,
Θήρ. Κεφαλλ. Πάτμ.—Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. γυνικίτ' Ἀ.
Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. γυναιτίκι Ἀνδρ. Θήρ. Ζάκ.
Ἰθάκ. Ἰων. (Κρήν.) Κεφαλλ. (Φαρακλάτ. κ.ά.) Κρήτ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Μεσσην. Φιγιάλ. κ.ά.)—Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ., 271 γυναι-
τίκι Πελοπν. (Δυρράχ.) γυνιτίξ' Σάμ. ῥ'νιτίξ' Θεσσ.
Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ.ά. βορ. ἰδιωμ. γυναιτσίτι
Θήρ. (Οἶα) γυναιτίθιο Πελοπν. (Τρίκλ.) γυναιτίκι Κεφαλλ.
γυναιτίθι Κῶς κ.ά. γεναιτίτσι Ἀστυπ. Κῶς κ.ά.

Τὸ Βυζαντ. γυναικίτης. Ἡ ἀλλαγὴ γένους εἰς
τὸν τύπ. γυναικίτι κατὰ τὸ συνών. γυναικεῖο
βλ. Β. Φάβη, Λεξικογρ. Δελτ. Ἀκαδ. Ἀθην. 1 (1939),
135. Ὁ τύπ. γυναιτίκι δι' ἀντιμετάθεσιν τῶν συμφ.
κ καὶ τ. Οἱ τύπ. γυναικίτι καὶ γυναιτίκι καὶ εἰς
Σομ.

Τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προωρισμένον μέρος τῆς ἐκκλησίας,
ὁ γυναικωνίτης ἐνθ' ἄν.: *Ἦτανε ἀνεβασμένη ἔς τὸ γυναιτίκι*
καὶ με κοίτας Κεφαλλ. Κρύφτηκε ἀπάνω ἔς τὸ γυναικίτη
Ὑδρ. Ἐδίβα ἔς σὴν ἐγκλεσίαν καὶ ἀπονκά ἐστάθα ὁ γυ-

